**THE SENTINEL GAZETTE**

**Secció d'opinió: Dues maneres de mirar**

## SEGURETAT CIUTADANA

**Per John News (Des de Llançà)**

THE ANCHOR (L'Àncora)

Seient en una cafeteria de Llançà, enmig de la tranquil·litat dels seus carrers marítims, demanar més presència policial, càmeres de vigilància o penes més dures per als reincidents pot semblar fàcilment un autoritarisme injustificat. Tanmateix, si un es desplaça a un barri de classe treballadora de Barcelona, Londres o París castigat setmanalment per robatoris amb violència, narco-venda, estrebades i okupacions il·legals d'habitatges i locals comercials, aquesta mateixa demanda deixa de ser una preferència ideològica per convertir-se en un requisit d'urgència vital per a la convivència diària.

L'argument a favor d'una policia eficaç, una dissuasió visible i desallotjaments judicials ràpids davant la reincidència continuada i l'okupació il·legal es fonamenta en l'obligació més bàsica de qualsevol Estat democràtic: protegir la integritat física, la propietat i la pau de la seva ciutadania. Quan reincidents o xarxes organitzades okupen immobles, degraden el veïnat i acumulen desenes de detencions per acabar novament al carrer al cap de poques hores a causa de fissures legals, el sistema de dret queda greument desacreditat. Qui pateix principalment la delinqüència i l'okupació de carrer no són les classes acomodades, sinó els veïns treballadors i els petits comerciants de barri que no es poden permetre seguretat privada ni urbanitzacions tancades.

Com va observar Thomas Hobbes al seu *Leviathan*, sense una autoritat sobirana capaç d'imposar l'ordre i garantir la seguretat, la vida humana degenera inevitablement en un estat de por constant i incertesa. Quan l'Estat abdica de la seva funció primària de protegir l'espai públic, la farsa del contracte social que manté unida una comunitat s'esquerda. La percepció que la il·legalitat queda impune genera un profund sentiment d'abandonament entre la ciutadania honesta que compleix amb els seus deures fiscals.

Una societat que no garanteix la seguretat ciutadana bàsica i el respecte a la propietat perd ràpidament la confiança del seu poble. Quan la policia i la justícia queden impotents davant d'una indulgència mal entesa o retards procedimentals interminables, el buit l'ocupen inevitablement el desajust veïnal, la por i la ira populista. La presència policial, uns límits legals clars i les conseqüències judicials ràpides no són mesures reaccionàries; són el requisit previ i indispensable per a la llibertat pública i la convivència democràtica.

THE HORIZON (L'Horitzó)

Observar la delinqüència i el fenomen de l'okupació exclusivament a través del desplegament policial, les càmeres de seguretat i les penes de presó més llargues és tractar el símptoma mentre s'ignoren deliberadament les causes de la malaltia. Tot i que la protecció immediata i la seguretat

jurídica són necessàries quan es produeix violència o violació de propietats, una dependència excessiva de les mesures punitives crea una il·lusió de control que no resol els factors de fons: la pobresa estructural, la manca d'habitatge accessible, la marginalitat social i la manca d'oportunitats per als joves.

La perspectiva que prioritza la prevenció social, la mediació comunitària i la reinserció reconeix que una societat no pot limitar-se a tancar sota clau o patrullar els seus propis fracassos estructurals. Barrejar les famílies vulnerables amb necessitat urgent de sostre amb les màfies d'okupació organitzada condueix a respostes penals indiscriminades que castiguen la pobresa en lloc de combatre el delicte. L'empresonament massiu i la hipervigilància sovint acaben endurint els joves delinqüents, convertint les presons en escoles del crim, mentre que transformar l'espai públic en un entorn custodiat erosiona progressivament les llibertats civils de tothom.

A *Les Misérables*, Victor Hugo va il·lustrar com una societat que respon a la misèria humana exclusivament amb la mà de ferro inflexible de l'inspector Javert, acaba perpetuant la injustícia en lloc de resoldre-la. Quan les lleis se centren únicament en el càstig sense abordar la desesperació material que empeny les persones als marges, el sistema penal es converteix en un instrument d'exclusió social en lloc d'un mecanisme de justícia.

La legitimitat moral d'un sistema penal no es mesura només per la severitat dels seus fets, sinó per la seva capacitat de prevenir el dany, garantir el benestar social i reconstruir vides trencades. La vertadera seguretat a llarg termini no s'aconsegueix posant un agent a cada cantonada o endurint codi penal, sinó construint una societat inclusiva on menys persones es vegin abocades a la supervivència marginal.

*18/10/2026*